

פרשת בלק

הזהיר בכבוד בית הכנסת ומשכים ומעריב זוכה לכל טוב

"מה טובו אהליך יעקב"

כתוב בגמרא (סנהדרין קה:) בפסוק "וישם דבר בפי בלעם", הקב"ה אמר לבלעם מה לדבר ושלט על פיו. כיצד שלט על פיו? ר"א אומר: "על ידי מלאך". ר' יונתן אומר: "על ידי חכה". א"ר יוחנן: "במברכתו של אותו רשע אתה למד מה היה בלבו ביקש לומר שלא יהו להם בתי כנסיות ובתי מדרשות הקב"ה שינה זאת ואמר "מה טובו אהליך יעקב" ביקש בלעם הרשע שלא תשרה שכונה עליהם המלאך הוציא מפיו 'משכנותיך ישראל'.

בית הכנסת נקרא מקדש מעט, שם שורה השכינה.

כתב הגר"ח פלאגי: על ידי שנוהג קדושה בבית הכנסת, הקב"ה שומע תפלתו ומצילו מן האויבים, ויראה זרע, יאריך ימים, וחפץ ה' בידו יצלח, ולא ימות לשחת, ולא יחסר לחמו. ולאחר מותו, תנוח נפשו בקבר לשכון בטח, וגופו ועצמותיו אינם נרקבים. קדושת בית הכנסת תוסיף תת כוחה לטהר, וכאשר ינהג בקדושה, כך ינהג עימו, כי כאשר עשה, כן יעשה לו.

השכמות בית הכנסת מביאה אריכות ימים והם מהדברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא.

מעשה באשה אחת שהזקינה הרבה, באת לפני ר"י בן חלפתא, אמהר לו: "רבי, זקנתי יותר מדי, ומעשן חיים שלי נוול הם, שאיני טועמת לא מאכל ולא משתה, ואני מבקשת לפטר מן העולם". אמר לה: "במה הארכת כל כך ימים?" אמרה לו: "למודה אני, אפילו יש לי דבר חביב, אני מנחת אותו, ומשקמת לבית הכנסת בכל יום". אמר לה: "מניני עצמך מבית הכנסת שלשה ימים זה אחר זה". הלכה ועשתה כן, וביום השלישי חלתה ומתה. לקד אמר שלמה (שם): "אשרי אדם שמע לי וגו'", זוכה לפסוק שאחריו "פי מציא מקצא חיים". שזוכה לאריכות ימים.

מובא במסכת ברכות דף ט: "רבי יוחנן היה תמה כיצד יש זקנים בבבל הרי כתוב: "למען ירבו ימיכם... על הארץ". דווקא בארץ ישראל יש אריכות ימים כשראה שהם משכימים ומעריבים לבית הכנסת אמר: "בזכות זה זכו לאריכות ימים".

סיפר מרן רבנו עובדיה יוסף על האדון הקר מר רבנו פולטי ז"ל [שהיה גבאי ושיבת פורת יוסף], שפעודו בטורקיה, היה לו שם בית חרשת לבגדים. נכנס אליו קצין גבוה מהצבא הטורקי, שהיה אחראי למלבושי ובגדי הצבא, ורצה לרכוש ממנו עשרות אלפים חליפות לצבא. השעה היתה קרוב לזמן תפילת מנחה, לכן בקש ממנו שיידחה את המקהל הזה לעוד חצי שעה, כדי שיוסיף ללכת לבית הכנסת להתפלל ולחזור. סרב הקצין לבקשתו, ולא רצה להמתין, ומיד הלך וקנה מאיש אחר שהיה גם לו בית חרשת לבגדים. לאחר שחזר מר פולטי מבית הכנסת, חשב ומצא שהפסיד שלשים אלף זהובים, מבטול העסקאות האלה, בשביל תפילת המנחה, והיה שמח ונותן תודה להשם יתברך על שעמד בנשיון, למרות הפסד הממון. לא עבר זמן רב, ונזכר הקצין שהסחרה שקנה אצל האיש האחר לא היתה ראויה בשביל הצבא, וחזר בחזרה למר פולטי, וקנה ממנו את החליפות לצבא, והרויח כפלים מן הרויח הראשון. אף שמצוה גדולה להגיע לבית הכנסת ולשחות בה מכל מקום צריך מאד להיזהר בקדושת בית הכנסת ובית המדרש ולא לדבר דברים בטלים.

ומובא בשולחן ערוך הלכות תפילה (סימן קכ"ז סעי' ז) וז"ל: "לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח ציבור חוזר וזאת התפילה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו מנשוא. וגווער בו". עד כאן לשונו. ודיקא בעלי המוסר מלשון הזהב של מרן "גדול עונו מנשוא" שיש עוד פעם אחת בתנ"ך שכתוב שם "גדול עונו מנשוא" - וזה קין שהרג את הנפש ואמר זאת. כלומר בוא וראה חומרת האיסור של דיבור בבית הכנסת שהושווה לגרוע שבמעשים, והבן זאת! ועוד כתב על כך כף החיים זע"א בשם חכמינו: "אוי להם למדברים דברים בטלים ודברי שחוק בשעת התפילה, כי בעינינו ראינו כמה בתי כנסיות נחרבו, מפני שנהגו בהם קלות ראש". עכ"ל.

ומספרים שפעם אחת נכנס אחד מגדולי הרבנים בדור הקודם לבית הכנסת, ומצא שם קבוצת סוחרים הממתינים לתפילה, וביניהם היו משוחחים בעניני מסחר. חפץ הרב דרך כיצד להוכיחם באופן שיקבלו ממנו פנה ולא יתביישו, ולכן פנה הרב לסוחרים ואמר: "המדריך מספר, שפעם אמר הקדוש ברוך הוא לשטן, שהוא מתיר לו להחטיא בני אדם, בתנאי שלא יקנס לבתי כנסיות ובתי מדרשות. קבל עליו השטן את גזירת הוראו. ללמים, ראה הקדוש ברוך הוא שהשטן נמצא בתוך בית הכנסת. גער הקדוש ברוך הוא בשטן ואמר: הלא אמרת ליך באזהרה חמורה, שלא תעז לדרוך על מפתח בית הכנסת, ואיך

העזת פנים להקנס לפני ולפנים? ענה השטן בהצטדקות: רבונן של עולם, אכן קימתי את התנאי, אף בדרך שמעתי שיש כאן אנשים סוחרים שיושבים ומשוחחים בעניני עסקים ומסחר, ולא עלה על דעתי שזהו בית הכנסת, וקשיתי לתמי שזהו בית קפה... הסוחרים הממולחים הבינו את הרמז והתפזרו כל אחד למקומו.

וכתב בספר חסידים אם תראה בית של צדיק או בית הכנסת חרב או שומם או רשעים דרים בו, דע שישאל היו דרים בו דרך ביזיון וכן בית המדרש שנוהגים בו קלות ראש, סופו נופל ביד ערלים, דיו לעבד שיהיה כרבו כי לא נהגו נוכרים קלות ראש וביזיון בבית ה' עד שנהגו בו ישראל!

לעולם לא יעשו הגויים רעה עד שישאל יעשו תחילה רע ביניהם זה לזה, או שמבזים זה לזה, לכן צריך זהירות וזריזות רבה שלא תהיה שום מחלוקת או דיבורים וקלות ראש בבית הכנסת שמתוך כך באים לדבר ברבן ובתלמידהו ורבה המהומה. וכל זמן שהקול קול יעקב נשמע בבתי כנסיות ובתי מדרשות, אין ידי עשו יכולות להרע במאומה.

האר"י ז"ל זע"א נזהר שלא לדבר בבהכ"נ אפילו שיחת מוסר! **הגאון רבי יונתן אייבשיץ** בספרו "עירות דבש" (חלק א, דרוש ד), כותב דבר מבחיל, המלמדנו עד כמה הרסני כוחה של שיחת חולין בבית הכנסת. כתב רבי יהונתן, מנועת את תפילותיו של האדם מלעלות אל השמים. וכאשר אדם מטמא את פיו בשיחת חולין בבית הכנסת, עולה הבל פיו בעב וענן עדי מעלה ומשמש כמסך חוצץ בעד תפילותיו! כך כתב גם בעל "ספר חרדים" (פרק סו) כי דיבור בעת התפילה גורם לאי קבלתה.

אמר האדמו"ר מגור זע"א (בעל אמרי אמת) לאחר השואה, שהזכות שעמדה לבני יהדות ספרד להינצל מן הגזירה ששמרו על קדושת בית הכנסת ולא היו מדברים בתפילה. ישנו רב המעורר בזמנו לא לדבר דברים בטלים בבית הכנסת והוציא חוברת ובה ניסים גלויים שנעשו לאנשים שהקפידו וקבלו על עצמם לכל החיים לא לדבר דברים בטלים בבית הכנסת.

ניקיו בית הכנסת מבאי ישועות

בכולל בהוד השרון ברשותו של הגאון רבי עזרא ברזל זצ"ל, נכנסה אישה אחת בבוקרו של יום כולה מתייפחת ובוכה. הרב פנה אליה בשאלה מה ארע עמה, והיא הסבירה לו שבתה חלתה במחלה קשה והרופאים אומרים שאין מזור למחלתה, והיא מבקשת רק לנקות את בית הכנסת כי קבלה בידה מאמה במרוקו שזהו דבר גדול, ואולי בזכות זה ירחם ה' וישלח פרוקה שלימה. כמובן שהסכימו לה וכשהגיעו האברכים לבית המדרש לא הכירו את הכולל מרוב הניקיון המושלם. לאחר כמה ימים באו האם והבת בשמחה ובישרו שהרופאים נדהמו לראות בבדיקה שהמחלה חלפה כלא הייתה... (עונג שלחן שבת, מיד מלכים) לכן הזקוק לישועה, זיווג או כל דבר יתקיים בו הפסוק "ונקה לא ינקה" - "ונקה" - המנקה ביהכ"נ "לא ינקה" - יתבטל מעליו מידת הדין. כך אמר בבא סאלי להורי חייל שנעלם במלחמה שבזכות שהיה מנקה בסתר כל שבוע את ביהכ"נ יחזור לביתו ואכן לאחר זמן קצר חזר.

מסופר על אדם שהלך למילואים ולא חזר, התקשרו בני המשפחה לצבא שם אמרו להם כי הם אינם יודעים מאומה, רק יודעים הם שהוא הלך לפני כמה ימים לביתו. בני המשפחה נחרדו והחלו לנהוג באבל, ונסעו לבבא סאלי זע"א לשאול אותו על האח, הבבא סאלי קימט את מצחו ואמר בחיך: "ונקה לא ינקה", אל תדאגו הוא יחזור בשלוש! וכך היה וחזר הבן האובד ומיד נסעו לבבא סאלי זע"א, אמר לו הרב: "תספר לנו מה מעשיך?" הוא אמר שהוא כמו כולם מתפלל ג' תפילות, קובע עיתים לתורה ואין משהו מיוחד אמר לו הרב: "תספר. אל תפחד". אז הוא אמר: "אני כל יום שיש לי לוקח מהגבאי את מפתחות ביהכ"נ ושוטף את ביהכ"נ בלא שאיש ידע על כך". אמר לו הרב: "זו המצווה שהצילה אותך". אז הבינו האחים מה התכוון כשאמר ונקח לא ינקה! בזכות זה שהוא מנקה את ביהכ"נ לא ינקה אותו ה' מהעולם.

כתב ה"תומר דבורה": "רבותינו אמרו הנמנה מעשרה ראשונים בבית הכנסת אפילו מזהב פאים אחריו מקבל שָׁכר כְּגֵד פֶּלֶם, מֵאָה מִמֶּשׁ כְּמִשְׁמֵעוֹ.

כל המקדים לבא לבית המדרש בזה מראה את חביבותו לבית הכנסת וזוכה לאריכות ימים כמו שכתוב במדרש נלקוט במשלי: "אשרי אדם שמע לי לשקד על דלתתי יום יום וגו'" (משלי ח, לד). אמר רבי יהושע בן לוי לבניו: "השקימו והעריבו לבית הכנסת כדי שתאריכו ימים".

יהודי שהיה זקוק לישועה לבתו שבררה, אמר לו הרב אלישיב קבל עליך לבא לבית הכנסת, כל החיים עשר דקות לפני הזמן שאתה מגיע ובתו זכתה את ביתה. וכן הרב חיים קנייבסקי אמר ליהודי הזקוק לישועה להגיע לבית הכנסת במשך 40 יום הרבה לפני זמן התפילה ונושע

ישועה ב-3 דקות. לימוד אור החיים כל יום

מספר יהודי יקר: "במשך כשנתיים וחצי סבל בני, תלמיד תלמוד תורה, מפגיעה פתאומית בערכי קרישת הדם, דבר הגורם לסכנת נפשות ממש. נציין כדוגמה, שנפילת שן באופן שכיח, הייתה גורמת ששטפי וזרמי דם גדולים התפזרו לכל עבר, רחמנא ליצלן. כמובן שבשקבות כך הוצרכנו לעיתים קרובות לאשפז את הילד בבית הרפואה שניידר, לקבל במשך מספר שעות עירוי של חלקי דם החסרים לו, ולהיות מושג ומטופל אחר העירוי עד שעות הלילה, ואז היה משתחרר הביתה, וחוזר חלילה, ה' ירחם. אין לתאר את הצער והסבל שלנו כהורים, לראות את מצב הילד, אשר נאלץ להחסיר בלימודים, ונאלץ ללכת עקב בצד אגודל, פן חלילה יקבל וכל מכה או שריטה קטנה וכליזא בזה. וכאן מתחילה הישועה הגדולה. בני היה כל שבוע עובר לפחות שלוש פעמים בדיקות דם. ביום חמישי לפני מספר שנים, בדיקות דם הראו שרמת כדוריות הדם של הילד ירדו לטווח של סכנת חיים ממש, ועלינו לגשת לבית הרפואה לקבל טיפול, על מנת שלא יגרם לילד נזק אם יקבל אפילו פצע קטן חלילה. היות והיה זה ערב שבת קודש, ואילו היינו הולכים לטיפול היינו נאלצים לשחות בבית הרפואה בשבת, החלטתי שהילד יישאר בבית תחת השגחה 24 שעות שלי ושל אשתו, וביום ראשון נגיש לבית הרפואה. ביום שישי בעת סעודת השבת, צדו עיני מספר דפים ועלוני, התבוננתי בהם והתוודעתי לראשונה שבשבוע הקרוב תחול הילולת 'אור החיים' הקדוש, ועל הניסים והמופתים הגלויים אשר אירעו לאנשים שבעת צרת לבם למדו בספר 'אור החיים', ופנו אל הצדיק שיהא מליץ וישר עליהם. הרגשתי באותו רגע סוג של הארה גדולה, ותחושה פנימית שפה תהא ישועתי (וזה קצת מזור עוברי שאין זו דרכי כל כך) אבל ממש נמשכתי לזה, ואמרתי לבני ביתי שיחי: "בואו ונקבל על עצמנו ללמוד למשך תקופה כל יום 3-5 דקות מה'אור החיים' על הפרשה, לעילוי נשמת הצדיק רבינו חיים בן עטר זצוק"ל על מנת שיהא מליץ טוב על בנו". וכך קיבלנו וישנו כבר באותה שבת. וישועה ה' כהרף עין. ביום ראשון כאשר הילד עבר בדיקות דם, עניינו חזו בתדהמה כיצד המדדים של ערכי קרישת הדם עלו לרמות כמעט רגילות, דבר שאף אחרי טיפול רגיל לא היה קורה אף פעם. הילד כמובן שוחרר הביתה ללא שום טיפול, ואנו מתוך הודיה ושמחה לה' יתברך, קיבלנו על עצמנו בלי נדר להמשיך להתמיד בלימוד 'האור החיים' הקדוש. מאז כבר חלפו מספר שנים, ובי"ה לא הזדקנו לאשפוז או טיפול, מלבד בדיקות דם שגרתיות לוודא את המצב. ואף הילד שגדל מאז, החליט ללמוד מידי יום בספרו של האור החיים 'ראשון לציון' על יורה דעה, וברוך ה' ראינו גם ישועות גדולות וגם תועלת רבה אישית רוחנית גבוהה מעצם הלימוד בספרי 'האור החיים' הקדוש". (עונג שבת, גיליון 1929)

למדו אור החיים ונושעו בראיה ובמעיים

הן ידוע ומפורסם גדול הסגולה שיש בלימוד האור החיים הקדוש לפעול רפואות וישועות. שח האגון רבי שמעון שפיצר שליט"א: "היום סיפר לי יהודי בא בשנים מתושבי לייקווד אשר איבד את מאור עיניו מחמת זקנותו, שקיבל על עצמו ללמוד ולסיים מדי שבת בשבתו את כל פירוש האור החיים הקדוש על הפרשה. והיות שלא היה יכול לראות בעיניו, היתה אשתו מקראת לו מבפנים והוא היה מאזין לכל היוצא מפיה. כך התנהל הדבר במשך שנה תמימה. בתום השנה עלה לירושלים עיר הקודש והשתטח על ציון קדשו של האור החיים הקדוש. בהשתטחו אמר שהוא דבוק בתורתו של צדיק ועל כל הוא מצפה לישועת ה' שיאיר את עיניו...לאחר מכן חזר ללייקווד, ויהי בשבת הראשונה, כשאשתו התחילה להקריא לו מתוך פירוש האור החיים הקדוש, ביקש ממנה לראות את התיבות הקדושות מבפנים, וכיון שהפנה את עיניו אל אותיות הספר, מיד נפקחו עיניו והתחיל לראות כאחד האדם. ממשיך ומספר האגון רבי שמעון שפיצר שליט"א: "עוד ידוע לי מעשה ביהודי אחד בר אוריין שחלה על בני מעיו באופן קשה מאוד וכל הרופאים אמרו פה אחד שאין לאל ידם להושיע לו, וכי ילך ויתדרדר ר"ל עד שייפח את נשמתו... קיבל היהודי על עצמו ללמוד את כל פירוש האור החיים הקדוש על הסדר, ולפלילת הרופאים הוא חי וקיים ובני מעיו בריאים ושלמים (הג"ר שמעון שפיצר שליט"א - קונטרס הבינון)

זכות התפילה על הציון נושעו

מעשה שאירע בכמה אברכים ששבו ושחרו פניו של סידנא 'בבא מאיר' בבקשת ברכה לזכות לזרע של קיימא, אך הברכה בוששה מלבוא. פעם אחר פעם, נפטרו ממנו בפסוק אחר או באמירת חיזוק כלשהי, אולם אמירה נחרצת מן הסוג שכולם ידעו שהוא מסוגל לה, לא זכו לשמוע ממנו. ביום מן הימים, הזדמנו חמישה מהם לפונדק אחד והתוועדו ביניהם לנסוע יחדיו לאשדוד, לבקש מיבבא מאיר' שיאציל להם ישועה. הגיעו החמישה לביתו ואחד מהם הזכיר כלום, בחבית מה שאמרו 'המבקש חמים על חברו והוא צריך לאותו דבר...'. הרהר 'בבא מאיר' במחשבותיו, והורה להם לעלות לקברו של רבנו 'האור החיים' הקדוש ולהעתיק שם על פקידתם הקרובה. וביקש אותם שיסעו בנפרד, כל אחד עם זוגתו, ושישתטחו כל אחד בזווית אחרת של הציון. פירט את הוראתו, ואיחל להם ישועה בזכותו של הצדיק. הציג הרה"ג רבי יוסף פלבי שליט"א, אשר הכיר אישית את כל החברים, כי ארבעה מהם הזדרזו למלא את דבריו של ה'בבא מאיר' ולפקודת השנה חבקו בזרועותיהם זרע של קיימא, אך החמישי התמהמה וזנח את המשימה, והיום עודנו ערירי רח"ל. "וכך היה נוהג מור אבי הקדוש", אמר האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א – "לשלוח יהודים להתפלל על ציונו של 'האור החיים' הקדוש, ובפרט שחוכי בנים, שיוושעו לקול ששון ושמחה שישמעו במעונם. ובוודאי שהיה לכך קשר רב לזכות המעלה, כי מור אבי היה קשור בקשר נפשי עמוק עם 'האור החיים' הקדוש ותורתו, ותדיר היה הוגה בספרו הקדוש, ולכן ראה שאותו מקום מסוגל ביותר שתקבלנה בו התפילות". [פניני עין חמד]

זכה לפני בטן בזכות שהיה על ציונו והתחייב ללמוד אור החיים

כידוע לכל, ישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים, ומפורסמת העובדה על הגה"צ רבי הלל שלזינגר זצ"ל שלא נתברך בפרי בטן זמן רב אחר נישואיו, והלך לדרוש ברופא גדול ומלומד ביותר. אמר לו הרופא: "רבי יהודי, כאשר יצמחו עשבים על כך ידי יהיו לך ילדים". רבי הלל לא התמהמה ושם פעמיו מיד אל ציונו של 'האור

החיים' הקדוש אשר בשיפולי הר הזיתים, ושם קיבל על עצמו בדמעות שלוש תלמוד בכל שבוע מספרו הבהיר, וראה זה פלא – כעבור שנה חבק בין זרועותיו את בתו הבכורה, וזכה להקים דור שריאם – כעבור שנה חבק בין ואלו הם: הגה"צ רבי משה הלברשטאם זצ"ל חבר הבד"ץ העדה החרדית בעיר הקודש, האגון הגדול ר' סנדר פריינד זצ"ל והאגון הגדול ר' משה נחום שפירא זצ"ל.

ה'לב שמחה' אמר: "כל קטע וקטע בספר קדוש זה מסוגל לזרע קודש, אחר שלימוד החיים' בעצמו לא היה זשי"ק והכניס את כל כח המוליד שלו בספרו זה, על כן מסוגל הספר לפעול זרע קדוש, בנים עוסקים בתורה".

למד אור החיים והכל הסתדר

עוד מילדותי עד גיל 42 הייתי אדם חסר בטחון עצמי לחלוטין. כל ימי חששתי מאד להיות בחברת אנשים, השתדלתי תמיד להיות לבד, והכל בגלל גמגום קשה מאד שפקד אותי מגיל קטן. אני זוכר את אותם לילות אפלים כואבים לקשים שהיו מנת חלקי, בהם היוו מבקשים ממני להצטרף אליהם לאירוע משפחתי כזה או אחר, ותמיד סירבתי, חששתי שאצטרך לענות לשאלות שישאלוני באותו האירוע, מספיק שישאלוני רק לשמי וגמגומי הקשה גירום לי להתייגר ולהתבייש מאד, וזאת כיון שהייתי מתאמץ במשך כחצי דקה לומר את שמי, ולפעמים אף יותר מכך, ולא אחת יצאתי מחוץ לאולם ופרצתי בבכי סוער על רוע מזלי מחמת גמגומי הקשה. לכן מגיל 8 בערך סירבתי בתוקף להתלוות להורי שהיו יוצאים עם אחי ואחיותי הקטנים והגדולים לאירועים משפחתיים, והייתי נשאר בבית לבדי, נכנס למיטה ומרטיב את הכרית בדמעות רבות ומרות.

כך גדלתי, כשבמשך השנים אף בין חברי ללימודים היו כאלה ששמחו ללעוג לי ולביישני בפני כל ילדי הכיתה. לא היה לי יום אחד במשך 42 שנה ללא ביזיונות. אני יכול לכתוב כמעט בוודאות שלא היה יום שלא הסתרתני בו בשיירותי במשך כל זמן ההפסקה בבית הספר, וכך מנעתי מעצמי ביזיונות ובושות מידי יום ביומו. גדלתי, רוב חברי הצליחו להינשא ולהקים משפחה, ואני הייתי אי שם הרחק, כיון שחששתי מאד לפגוש בת זוג. ואף לאחר שהרהבתי עוז בנפשי והסכמתי להיפגש, תמיד סורבתי ולא זכיתי לפגישה נוספת, כשרובן המוחלט של הדחיות היו בגלל גמגומי הקשה. **באחת להפגשות קראתי על הסגולה הנפלאה אודות הלימוד בספר 'אור החיים' הקדוש במשך 10 דקות בכל יום. מיד החלטתי ואף קיבלתי על עצמי לעשות זאת, ואמרתי מפורשות שכל רצוני הוא לזכות בזכות לימוד זה לפגוש את בת זוגתי ושלא אנגמם כלל כשאפגוש אותה.**

כעבור שבועיים מתחילת לימודי בספר 'אור החיים' הקדוש הכרתי את אשתי היקרה, והנה כבר בפגישה הראשונה נוכחתי לראות שאיני מגמגם כלל! לעולם לא אשכח את אותה הנאה שהייתה לי בהיעלמות גמגומי, פשוט לא רציתי לסיים את הפגישה, וברור היה לי שה'אור החיים' הקדוש פעל למעני. אך הכל היה טוב ויפה, אך ורק בפגישות איתה, כיון שמיד לאחר מכן חזרתי לגמגום קשות ונוראות כמקודם. לא הבנתי למה! מדוע בפגישות הדיבור קולח מפי חלק, וכעם אחרים כמעט ואיני יכול לדבר! יתירה מזאת: אך אפגוש את הוריתי (וזהו כמור יריה להם וכמה עוגמת נפש תהיה לי כשאגמגם בשיחתי איתם, לאחר שיראו בשיחתי הרצופה איתה? באחד הבקרים, בו הייתי מאושר מפגישה מוצלחת שהייתה לי בלילה הקודם, בה לא היה אף לא שמץ של גמגום, ישבתי ושאלתי את עצמי שוב: מדוע! מדוע רק איתה איני מגמגם? – ולפתע קפצתי משמחה, כשזכרתי שבאותו יום שקיבלתי על עצמי ללמוד 10 דקות, הדגשתי ואמרתי שהני עושה זאת כדי שלא אנגמם כשאפגוש את בת זוגתי! ואכן, זה מה שקרה, שרק בפגישותי איתה איני מגמגם, אך לאחר מכן הכל חוזר לכשהיה! מיד קיבלתי על עצמי ואמרתי: "ריבנו של עולם!! אני מקבל על עצמי להוסיף עוד 10 דקות של לימוד ב'אור החיים' הקדוש, וזאת כדי שהגמגום יוסר ממני לחלוטין ולא אנגמם כלל".

איני יודע איך להודות לאבינו שבשמים על הסגולה הגדולה שהתרחש ימים ספורים לאחר מכן, כשהגמגום נעלם לחלוטין! הפכתי להיות המאושר באדם, הוצפתי בשמחה ואושר, חיי השתנו מקצה לקצה, ובי"ה בתוך חמישה שבועות באנו בברית הנישואין. כל קרובי משפחתי כולם ללא יוצא מן הכלל עמדו נפעמים ונרגשים כששוחחתי עימם בפעמים הראשונות ללא גמגום, חלקם אף התאגדו מאד והחלו לשמור תורה ומצוות, ואף קיבלו על עצמם ללמוד בכל יום בספר 'אור החיים' הקדוש כדי לקבל ישועות לכל מיני בעיות, ואכן זכו ועדיין זוכים אף הם וקוצרים ישועות, וכמעט בכל יום אני מתעדך בישועה נוספת שהתרחשה בזכות לימוד זה.

הבחורים למדו אור החיים התצפיתנית השתחררה אחרי 24 שעות

כולנו שמענו על חילוצה המדהים של החטופה א. מגדיש, ביום ראשון, ט"ז חשוון. כמובן עמדו לה זכויות התפילות של כל עם ישראל, האמונה התמימה של ההורים והמשפחה, הפרשת החלה והתפילה של האמא להשבת בתה, ובהשתדלות חיילי צה"ל, וכוחות הביטחון. אך נראה שהיה כח צדיק עליון שפעל משמיים, הוא רבינו 'האור החיים' הקדוש, שבוודאי התחנן לפני ה' יתברך שידאג לחילוצה של החטופה, היות שקרוב משפחתה תרם עשרות ספרי 'אור החיים' לבחורי ישיבות ואברכים שילמדו להצלתה. וכך היו פני הדברים: יהודי ממושב שלווה, ליד קריית גת, רצה לארגן סדר לימוד גדול במוצאי שבת פרשת לך לך, שבו בחורי ישיבות ילמדו 'אור החיים' להצלתה המלחמה והשבת החטופה. הוא פנה לארגון של שיעורי 'אור החיים' בעולם הישיבות, והאחראי ארגן לו קבוצה של 30 בחורים מיישיבת 'באר התלמוד' קריית גת, ועוד 20 בחורים מיישיבת 'שטרנבוך' מבית שמש, וקבוצה נוספת של בחורים מהישיבה קטנה 'אמרי תורה' בקריית גת. ואז פנה אליו אדם בשם אסף, ותרם לו ספרי 'אור החיים', על מנת לעשות הגרלות לבחורים כדי שילמדו בהם להשבת החטופים, ובפרט לקרובת משפחתו. הוא בן דוד של אביה של אורי מגדיש הבחורים אכן הגיעו ולמדו בהתמדה, ואחר כך סעדו סעודה רביעית מכובדת, וכן זכו בספרי 'אור החיים' שתרם אסף. מי יודע, כנראה רבינו פעל בשמיים, וחילצו אותה בדרך נס תוך פחות מ-24 שעות! בזכות הלימוד בתורת רבינו הקדוש רואים ישועות מעל הטבע ממש! (משכן שילה כי תשא תשפ"ה)

דאג שהמתפללים לא ידברו בבית הכנסת ושתי בנותיו נושעו בפרי בטן

לרב רוטנברג יש שתי בנות שחיכו שנים רבות לזרע בר קיימא. לאחת נולדה בת בעבר לפני כמעט שבע שנים, ומאז לא זכתה להיפקד עוד בזרע בר קיימא, ולאחרת לא נולד בכלל. מספר הרב רוטנברג, שהם עשו את כל ההשתדלויות הרפואיות עם טובי הרופאים בארץ, כן גם רפואות טבעיות וכדומה, ועל אף הבטחות הרופאים שהכל יהיה בסדר שום דבר לא עזר. כשכבר בין המשפחה התייאשו מלעשות את ההשתדלויות הגשמיות, החליט הרב רוטנברג לעשות השתדלות רוחנית בעניין קדושת בתי הכנסת. אך הוא היה בבעיה, כיוון שהוא עצמו ברוך ה' לא מדבר כלל בבתי הכנסת, אם כן מה הוא יכול לקבל על עצמו כדי להרבות כבוד שמים ולהביא ישועה לבנותיו? החליט הרב רוטנברג שהוא מקבל על עצמו להעיר לאותם אנשים שמדברים בתפילה. ומתאר הרב רוטנברג איך הוא מעיר לאנשים בצורה עדינה ונעימה, ובתפילה מסמן למדברים עם אצבע על הפה, ואחר כך דופק בנחת על השולחן, אך במקרים שלא עוזר כלום הוא פשוט מעלה את הקול ומקיים את דברי השולחן ערוך (בסימן קכ"ד סעיף ז) "לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח ציבור חוזר התפילה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו מנשוא וגוערין בו", שכידוע זה המקום היחיד בשולחן ערוך שכתוב בו שצריך לגעור באדם כזה. קבלה זו הוא קיבל בערך לפני כעשרה חודשים, וברוך ה' ביום שלישי כ"ב באייר תשפ"א, בערך כעשרה חודשים לאחר מכן נולדו לו שני נכדים (בנים) משתי בנותיו הנ"ל, בהפרשים של פחות משעתיים באותו בית חולים.

החתיים מתפללים שלא ידברו בבית הכנסת והתרפא כנגד כל הסיכויים

יהודי בשם רבי משה מיוניאן סיטי בארצות הברית חש כאבים במשך תקופה. לאחר סדרת בדיקות הוא אובחן כחולה במחלה הקשה והנוראה אשר רבים חללים הפילה ועל פי הרופאים היה מצבו קשה כל כך עד שאמרו שאפילו טיפולים כימותרפיים כנראה שלא יעזרו. שבת לאחר שנודע לו מחלתו האיומה הוא ביקש מבני בית המדרש לשאת מספר מילים לפני קריאת התורה. לאחר אישור של הגבאי הוא עלה על הבימה, שם את כל הבשורות בצד כיוון שחיוו היו תלויים לו מנגד, וגולל בקצרה את מצבו הרפואי הקשה. המתפללים היו המומים מהגילוי מרעיד הלב. כשסיים לספר את הדברים הוא פנה אל המתפללים ואמר להם: "אני לא מבקש מכם כסף או עזרה כל שהיא, אני רק מבקש דבר אחד למען בריאותי תקבלו על עצמכם לא לדבר בשעת התפילה במשך ארבעים יום". הוא ירד מהבימה ויהי המקום לחרדת אלוקים. במוצאי השבת הגיעו לביתו כמה מתפללי בית המדרש והביאו לפניו חתימות של כמאה מתפללי בית המדרש שקיבלו על עצמם להישמר משיחה בטלה בשעת התפילה למשך ארבעים יום לפחות. לאחר תקופה של תשעה חודשים בהם עבר סדרות של בדיקות וטיפולים, הוא יצא מכלל סכנה לגמרי וחי עד עצם היום הזה.

גזירות ת"ח ות"ט נגרמו בגלל שדברו בבית הכנסת

כתבו (תרומה לב) בזה הלשון: "ומאן דמשתעי בבי כנישתא במילין דחול וכו', ווי ליה דלתי לא היה חולקא באלהא דישראל!". וזה תרגום הדברים מעוררי הנפש ומרעיד הלב: "ומי שמדבר בבית הכנסת בדברי חול וכו', אוי לו שאין לו חלק בא-להי ישראל!". בגזירות הנוראות אשר התרגשו על יהודי אירופה בשנים ת"ח ות"ט, כאשר הקוזק בוגדן חמלניצקי שר"י וגדודי חייליו הפראיים, החריבו שלילות שלמות מקרב יהודי אירופה וטבחו כשליש מהעם היהודי, ביקש הגאון רבי יום טוב ליפמן הלר זצוק"ל, בעל ה"תוספות יום טוב", שיגלו לו מן השמים על מה ולמה מתרגשות צרות נוראות כל כך על העם היהודי. ואכן, משמים נעתרו לבקשתו וגילו לו כי הסיבה לגזירות אלו אינה אלא אי הקפדה על שיחת חולין בבית הכנסת... ומכיוון שכן, עמד ה"תוספות יום טוב" ותיקן "מי שבידך" מיוחד למי ששומר את פיו ולשונו שלא לדבר בשעת התפילה.

יהודי פשוט גופתו לא הרקיבה כיון שלא דיבר בבית הכנסת דברים בטלים

סיפר רבי גואל אלקריף שליט"א סיפור ששמע מרבי אברהם עזרן הי"ו: הרב עזרן פגש את הקברן של בית הקברות באשדוד. שמו אלבו, והקברן סיפר לו סיפור אמיתי שהתרחש עימו בשבוע שעבר. הוא חפר קבר בבית החיים באשדוד להודי שנפטר ותוך כדי זה נפלו רגבי האדמה מהקבר הסמוך והקיר התמוטט. זה יכול לקרות כי הקברים צמודים, והוא רואה להפתעתו שהנפטר שקבור בקבר - שלם. הוא חשב שכנראה אותו נפטר מת לפני זמן קצר. הוא קם במהירות, עלה למעלה וראה שעל המצבה כתוב שהוא נפטר לפני כ- 10 שנים. הוא נדהם. הוא רשם את תאריך היאצייט של הנפטר ועקב לראות אם המשפחה מגיעה לקבר. לפתע הוא הבחין שבני המשפחה הגיעו לאותו קבר. הוא רץ למשפחה ושאל: "תגידו לי, מי היה אבא שלכם, מה הוא עשה בחייו?" אמרו לו: "אבא שלנו היה אדם פשוט, ירא שמים שומר תורה ומצוות". אמר להם: "לא נעים לי לספר לכם אבל אני חושב שיש בדברים שאני הולך לספר לכם דבר טוב. כשחפרתי קבר בסמוך לקבר של אביכם במהלך החפירה הקיר התמוטט. תיקנתי הכל אבל ראיתי שהגוף של אביכם נשאר שלם, לא שלטה בו רימה. תגידו לי, איך הוא זכה לזה שלאחר כל כך הרבה שנים גופו נשאר שלם?" אמרו לו הבנים: "לא ידוע לנו על משהו מיוחד שהוא עשה, אך דבר אחד אנו יודעים: אבינו מעולם לא דיבר בשעת התפילה בבית הכנסת!! הוא מעולם לא דיבר בבית הכנסת שום דיבור!! הוא היה בעל בית פשוט, אך הוא כיבד את בית הכנסת ולא דיבר שם דברים בטלים". אותו יהודי כיבד את בית הכנסת ולא דיבר דברים בטלים - הקדוש ברוך הוא כיבד את גופו שיישאר שלם.

קיבלו לא לדבר בבית הכנסת והלבבות הבריאו לגמרי

סיפר מגיד המישרים הרב מיכאל גרינוולד שליט"א: יום אחד דרשתי בישיבה אחת בנושא זה של זהירות מדבורי חולין בבית הכנסת. לאחר הדרשה ניגש אלי בחור אחד ואמר: "יש לי בעיה בלב, מה אני צריך לעשות?" "תשמור על הפה בזמן התפילה בבית הכנסת", עניתי לו. "כמה זמן אצטרך להקפיד על זה?" שאל. "כל החיים", עניתי לו בחזרה. "כל החיים להקפיד על זה? מה, תמיד אני אצטרך להזהר שלא לדבר?" ניסה לעמוד איתו על המקח. "אתה עושה משחקים עם הלב? אתה יכול לעשות מה שתחליט, אבל רק תשמע לפני כן סיפור קצר". סיפרתי לו מה שהתרחש בהזדמנות אחרת, כאשר באתי לדרוש. לאחר הדרשה ניגש אלי אברך וסיפר שבנו התעלף ארבע פעמים בתלמוד תורה. עשו לו בדיקות וגילו ליקוי נדיר של שני וורידים הסמוכים ללב. מאחר שסוג הבעיה הזה מאוד נדיר, אין הרבה ידע בנושא, ואין כמעט ניסיון מעשי בטיפול. עסקנים מנוסים אמרו להורים המיסורים, שיש רק רופא אחד בעולם שיכול לטפל בבעיה על ידי סוג של צנתור. נסע האברך עם בנו לרופא הזה, אך הטיפול לא הצליח. נסעו אליו ההורים פעם שניה ושלישית, אך ללא כל הצלחה. בפעם הרביעית הם חיכו ליד חדר הטיפול, אך הרופא הודיע להם בצער שגם בפעם הזאת הוא לא נחל הצלחה. הרופא עוד הוסיף ואמר לאב, שעליו להתכונן נפשית לגרוע מכל, כי עלול להיות דום לב בכל רגע. מיד לאחר ששמע את הבשורה הקשה, אמר האב לאשתו שהוא מקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה עמדו שניהם ובכו וביקשו מהבורא יתברך רחמים. פתאום פתח הרופא חלון קטן וצעק: "מזל טוב, מזל טוב". הם הביטו בו המומים ומבולבלים, מזל טוב? מה קורה כאן? "רק רגע, עוד כמה דקות תוכלו להיכנס אל הילד", אמר. כאשר קרא להם הרופא להיכנס, פניו האירו מרוב שמחה. "כששמעתי את הבכיות שלכם", הוא אמר, "החלטתי להתקשר לרופא אחד שהוא מומחה גדול ביותר, ואני הייתי בעבר תלמיד שלו. התייעצתי אתו והוא אמר שיש אפשרות לעשות צנתור באופן אחר. עשיתי כפי שהציע, וברוך ה' זה הצליח, ומאחר שזה הצליח - יש לילד שלכם לב חדש ואתם יכולים לחזור הביתה בלי דאגות". את כל זה סיפר לי האברך במשחה גדולה. שאלתי אותו: "אתה יודע מה הקשר בין לב לבין זהירות מדבורי בתפילה?" והשבתו בעצמי מדברי האר"י הקדוש, שאומר שאם אדם עובר על מצווה חס ושלום הוא פוגם באיבר שכנגד המצווה. כאשר מתקנים את האיבר הרוחני, מתרפא האיבר הגשמי כתוב במהרשי"א "אנוכי ה' אלוהיך" זה הלב של כל המצוות. מי שחפץ לקיים כראוי מצווה זו של אנוכי ה' אלוהיך, שלא ידבר בשעת התפילה. והוספתי: "אתה תיקנת את הלב שלך, קיבלת על עצמך שלא לדבר בשעת התפילה, שזה הלב של כל המצוות, והקדוש ברוך הוא נתן לבך לב חדש... עד כאן הסיפור האמיתי עד הפרט האחרון, שסיפרתי לבחור הישיבה ש"עמד על המקח". הבחור שמע את הסיפור, שם את ידו על פיו ואמר: "אני לא מדבר יותר בשעת התפילה". הוא ידע שאסור לו לשחק עם הלב. הבעיה שלו הייתה מאוד לא פשוטה, הרופאים אמרו שהיראות שלו מתכווצות באופן חריג והלב גדל באופן חריג והוא עלול לקבל דום לב בכל רגע נתון. רגע אחד אולי הוא ילך בשלווה ברחוב, וברגע הבא יהיה מוטל חסר הכרה על המדרכה. השיחה אתו התקיימה ביום חמישי בשבוע. ביום שלישי שלאחר מכן הלך הבחור לבדיקות. "היי, בחור, מה קורה לנו כאן?" שאל הרופא בתמימה, "עברת טיפולים שלא יודעים לי? אני לא מבין, הכל תקין אצלך, איך זה?" שאל. "הוא יתקן את הלב של כל המצוות, וקיבל על עצמו שלא לדבר בשעת התפילה, והקדוש ברוך הוא נתן לו לב חדש, תקין (לבך בטחתי) הרב צבי נקר שליט"א

בעולם האמת שאלו אותו מדוע מדברים דברים בטלים בשעת התפילה

מעשה נורא ואיום שסיפר הגאון רבי משה שטערן זי"ע אב"ד דעברעצין על שארע אצל אביו גאב"ד הנייזעל זי"ע בעל מחבר ספר מליצי יש: פעם אחת בשבת קודש דרש אביו בבית המדרש בפני כל הקהל על חומר החטא והעוון של הדבור בשעת התפילה וקריאת התורה ובין גברא לגברא, ובתוך דבריו הכריז ואמר את הרמז המובא מהספרים הקדושים על תיבת "שיבה" שהיא ר"ת שתיקה יפה בשעת התפילה, והיינו ש"עיי שמירת פיו מלבד בשעת התפילה וכו', יזכה האדם לאריכות ימים ושנים טובות ולשיבה טובה. והיה ממחרת היום נעשה רעש גדול ותהום כל העיר, וגופא דעובדא הכי הוה: אחד ממתפללי הבית המדרש הנ"ל, אברך צעיר, חלם לו חלום נורא בלילה ההוא, איך שהוא מוטל על ערש דווי גוסס ונוטה למות [כעין מות קלינ] והנה הוא מובא לפני בית דין של מעלה ודנים אותו למות, וכשהרגיש שהולך למסור נשמתו לה', התחיל לבכות להפיל תחנונים ולבקש על נפשו שהיות והוא צעיר לימים ויש לו עוד חיים לחיות, ומשאיר כאן בעולם צאצאים ועוללים קטנים, ועוד לא הכין עצמו די בעולם הזה ומבקש חנינה מבית דין של מעלה להחזירו לחיים. ואז שאלוהו: למה אתה מדבר בשעת התפילה וקריאת התורה? והשיב שידע שאסור לדבר, אבל לא ידע שעד כדי כך חמור האיסור! ושוב שאלוהו: איך אתה אומר כן, הלא אך אתמול דרש הרב בבית המדרש והזהיר על חומר העניין, ולא די שלא קבלת על עצמך לשפר מעשיך אלא עוד העזת ושוב דברת, האם אחרי זה עוד אתה רוצה לצאת זכאי בדין ולקבל חיים??? הלה לא הרפה והתחנן מאד מאד ורק לאחר שהבטיח בבית דין של מעלה שיותר לא ידבר בתפילה ובקריאת התורה מתחילתה ועד סופה חזר לעולם הזה.

הבן איש בפרשת ויקרא שנה א' כתוב שקדושת בית הכנסת היא דאורייתא לכן צריך להזהר מאד בקדושת בית הכנסת והנזהר בכך זוכה לחיים טובים ונעימים.

אמרי חז"ל: כתוב בזוהר שבלעם הרשע רצה להכניס עין הרע בעם ישראל אבל הקב"ה כיסה אותם שלא ישרלו בהם עין הרע.

המקנא בחבירו ח'ו לבסוף מפסיד את שלו ח"ו. כתב מנורת המאור פרק יד - לשמוח בחלקו עמוד 254 וגרסי' במדרש כשם שרואה אדם אשתו ובניו ובני ביתו, כך יהי רואה אשתו ובניו של חבירו. שכל המכניס עין רעה בממונו של חבירו, מאבד את שלו ועצמו, שנא' ורקב עצמות קנאה. וכשם שאדם רואה את ממונו, כך [יהי] רואה את ממונו של חבירו. וכשם שרואה אדם שלא להוציא שם רע על ממונו, כך לא יוציא שם רע על ממונו של חבירו. וכל המקנא בחבירו, חבירו עולה לגדולה, והוא יורד. מנא לך. משאול, על שקנא בדוד, נהרג שאול ומלך דוד. והכשדים שקנאו בחנניה מישאל ועזריה, נשרפו הכשדים, ונמלטו חנניה מישאל ועזריה. והשרים שקנאו בדניאל והלשינוהו לדירוש המלך, השליכו אותם לגוב אריותא, ונמלט דניאל. וכמה היתה מגונה המדה הרעה הזאת בעיני משה רבינו ע"ה, ואמר ליהושע, המקנא אתה לי. ולא די למקנא שגורמת לו הקנאה כמה רעות, אלא שימות בחצי ימיו. דתן ר' אלעזר הקפר אומר, הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם. עכ"ל לעומת זה נאמר על טוב עין השמח בשמחתו וקניינו של חברו טוב עין הוא יבורך ולכן אם חבירו מצליח יברכנו

שאלה: אשה שנתנה לצורך לתקן את הצמיד שלה הצמיד נגנב על ידי גנבים עם נשק מזוין ויש לצורך ביטוח על הגניבות והיא רצתה שהצורף ישלם לה ולא חברת הביטוח ולבסוף לאחר ג' שנים תבעה את חברת הביטוח וכיוון שהיתה התביעה באיחור רב קיבלה רק שליש משווי הצמיד ותובעת את ההשלמה ממה שקיבלה מצורף

תשובה: כתב בציץ אליעזר חלק סימן ע' שהדין הוא שפטור מלשלם אומנם נפסק שכל האומנים הם שומרי שכר וחייבים בגניבה ואבידה, אבל במקרה זה כיון שהגניבה נעשתה על ידי גנב מזוין בזמן שהצורף לא היה בזמן הגניבה אם כן גם אם היה יכול להציל והוא אונס ופטור באונס, ועוד כיון ששומר כדרך השומרים החנות היתה נעולה ושומרה אם כן שמר היטב וגם מצד זה הוא פטור ששומר כדרך השומרים ואדעתא דשמירה כזאת קיבלה עליה הלקוחה ולכן פטור מלשלם את ההפרש ע"ש

שאלה: האם מותר לחתוך עץ המפרע הנכנס לתוך חצירו של השני תשובה: כתב בספר חוט השני שיכול לחתוך את הענפים הנכנסים לחצר ביתו ואין בזה משום חזקת תשמישים

העולם עומד על לומדי התורה

"מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" - כותב האור החיים פירוש לפי שיש בישראל כת שקובעים עתים לתורה, וכת שעוסקים בה יתד התקועה, כנגד בעלי עתים אמר 'מה טובו אהליך יעקב' כאהל זה שאינו קבוע, וכנגד כת התקועה [בחורי ישיבות ואברכים] אמר 'משכנותיך ישראל'.

מובא במדרש ויקרא רבה (פרשת קדושים פרשה כ"ה, א'), אמר הקדוש ברוך הוא למשה, אמור לישראל: **"בני עסקו בתורה, ואין אתם מתייראים משום אומה"**.

כתוב בשולחן ערוך הלכות בית הכנסת סימן קנ"ג סעיף ו': "מוכרים ביהכ"נ, וכן שאר דברים שבקדושה ואפי' ס"ת, להספקת תלמידים להשיא יתומים בדמיו". וכתוב משנה ברורה סימן קנ"ג ס"ק כ"ג: "ואפילו ס"ת - הטעם דהא אמרינן אין מוכרין ספר תורה אלא ללמוד תורה משמע דללמוד תורה מותר אפילו למכור ס"ת". [וד"ז תוכחת מגולה לאותן האנשים המתרשלים להחזיק תורה בעריהן] מכאן רואים שמוכרים ספר תורה, הדבר המקודש ביותר, כדי להתזקק את הישיבות ולומדי התורה.

כותב החפץ חיים - אגרות ומאמרים סימן ס': "לפנים בישראל היתה חובה על כל אחד לתת תרומות ומעשרות לכהנים וללוים, וזאת היתה סגולה לעשירות, עשר בשביל שתתעשר. ועכשיו בימינו בני הישיבות הנם במקום הכהנים והלוים. וכל בן ישראל מחויב הוא לתת להם מנת חלקם, המגיע להם ע"פ דין, משום שהם הם הנושאים את דגל התורה, ברוך המקיים את התורה".

הבבא סאלי אמר למנחם בגין להפציץ את הכור בארבע בצהריים כשהבחורים חזרו ללמוד בחג שבועות

לפני כמה עשרות שנים החליט ראש הממשלה דאז מר מ.ב. לתקוף ולהשמיד את הכור הגרעיני בעיראק מפאת הסכנה המוחשית הנשקפה ממנו ליושבי הארץ. ואכן בסייעתא דשמיא הצליחו במשימתם והוציאו את הכור מכלל פעולה. סיפר על כך הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל כי ראש הממשלה התקשר אישית - לפני הפעולה - אל רבינו הגרא"מ שך זצ"ל ואל הצדיק רבי ישראל אבוחצירה - הבבא סאלי זצ"ל, ובקשם להתפלל להצלחת הפעולה... שאל אותה ה"בבא סאלי": "לאיזו שעה מתוכננת הפעולה?" השיב ראש הממשלה: "בשעה שתיים בצהריים המטוסים ייצאו לדרכם". אמר הבבא סאלי לראש הממשלה כי הוא מציע לו לדחות את ההתקפה לשעה ארבע אחר הצהריים... וכך היה. לתמימה מקורביו, מדוע הציע לדחות לשעה זו? השיב: "משום שבשעה זו מתחילים שוב סדרי הלימוד בישיבות והכל מתכנסים ממונות הצהריים לבית המדרש ללמוד תורה. והרי רק בזכות לימוד התורה אנו מוגנים וניצולים". [הלמות עמלים - ח"ב]

בחורי ישיבות הם מחונכים ואצילים ואין הרמת ידיים
סיפר הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל: כאשר הוקם בשנות תשכ"א בנין חדש ומפואר לישיבת 'גייטסהד' באנגליה, התנדדו לבניה מספר גוים מתושבי השכונה. הם החתימו 'עצומה' לרשויות שלא יאשרו את הבניה. הם פנו קודם-כל לכומר שגר בשכנות לישיבה כדי שיחתום. אך לתדהמתם ביקשם הכומר לבטל את ה'עצומה' ונימוקו עמו: "מחבב אני מאוד את תלמידי הישיבה ואני מתפעל מהם... בכל שנות מגורי במקום הזה, רואה אני את התלמידים עסוקים בלימודיהם ולא נתקלתי במקרה אחד בו תלמיד ירים יד על חברו או כל התנהגות שלילית מצידם. נאים הם בהליכותיהם! מקנא אני בהם! לנו אין נוער כזה...". [מתוך 'המשגיח דקמניץ']

ראש ממשלת אנגליה גורדון בראון, אמר: "אחד הניסים הגדולים של ה-20 הוא התפתחותה של מדינת ישראל". כואב לראות כמה אנשים לא מבינים שכל עם ישראל חי בזכות לומדי התורה, כל העולם יודע שקיימת שמדינת ישראל

בניסים ונפלאות נגד הטבע, כל כך הרבה מלחמות, אלפי טילים, כטבמים, פלסטינים, חותים, איראנים, חיזבאללה ועוד. מלחמת העצמאות, מבצע קדש, מלחמת ששת הימים, מלחמת יום הכיפורים, הכל ניסים, עם ישראל לא מנוח. במבצע אנטבה הכל היה ערפל. לא ידעו היכן לנחות, בעקבות כך חשבו לחזור לישראל ואז פתאום נפתח פתח בתוך הערפל והוא היה בדיוק מתחת לשדה התעופה של אוגנדה, נס עצום!!! המפקד שם חזר בתשובה מכוח נס זה וכל זה בזכות לומדי התורה. עיתון 'במחנה', שאינו דתי, מנה לפחות 8 ניסים שקרו כשהפציצו את הכור בעירק.

קצינים ישראלים הלכו להשתלם בארה"ב אצל קצינים אמריקאים והם ראו שהם מנתחים את הקרבות של מלחמת העולם הראשונה. אמרו להם: "מדוע לא תנתחו את הקרבות של מלחמת ששת הימים?" ענו להם הקצינים האמריקאים: "אנו לא מנתחים נסים". אפילו הגויים מבינים שהכל ניסים. שלחו צוים לכל בחורי הישיבות והנה נהרגו לצערנו הרב, חיילים. ללמדנו שהשמירה היא בזכות לומדי התורה וכן כך גם בטיל האיראני שנזרק על באר שבע החליטו לשלוח צוים - נהרגו 4 אזרחים, מי יודע אם כל הבוץ העזתי שאנו נלחמים בו כל כך הרבה זמן הוא בגלל שתקופה אחרי תחילת המלחמה דברו מאד על גיוס בחורי ישיבות ועד היום ממשיכים להילחם בכל הכוח על כך, לא מבינים שבעצם רוצים לגדוע את העץ שעליו עומד קיום עם ישראל אם היו מכירים בערכה של תורה היתה סייעתא דשמיא עצומה, אין קיום ללא לומדי התורה.

גדעון השופט המוזכר בספר שופטים, ניצח עם 600 חיילים את מדין. בזמן חזיקה המלך הקיפו את ירושלים מיליוני חיילים של מלך אשור, רבשקא, הרמס"ל של אשור אמר לחזקיהו: "מדוע אתה לא נכנע? אני אביא לך 2000 סוסים רק תביא אנשים שירכבו עליהם. היינו אין לך שום כח צבאי אז תיכנע". חזקיהו אמר לקב"ה: "אני הולך לישון". הוא אפילו לא דואג. בוסח בה' יתברך שהוא יטפל בצבא אשור. הקב"ה שלח את המלאך גבריאל ואמר לו: "על הדרך כשאתה מבשיל את הפירות תיקח את נשמתם של חיילי מלך אשור". המלאך גבריאל השמיע לחיילי צבא אשור את שירת כנפי החיות השרים לפני ה' ויצאה נשמתם מהתשוקה וכל מיליוני החיילים היו לפגרים מתים.

כתוב במסכת שקלים דף טו. רבי חמא בר חנינה ורבי הושעיא (רבא) הוו מטיילין באלו בתי כנסיות של העיר לוד. א"ר חמא בר חנינה לר' הושעיא כמה ממון שיקעו אבותי כאן [שבנו בתי כנסיות לתפארת] אמר ליה כמה נפשות שיקעו אבותיך כאן [כמה נפשות הפסידו אבותיך כאן] האם אין בני אדם שעוסקים בתורה עדיף היה לתת את הכסף ללומדי התורה וכן יכלו ללמוד יותר תורה מאשר להשקיע בייפוי בתי כנסיות. רבי אבון בנה שערים גדולים ויפים לבית הכנסת [בא רבי מנא אליו] אמר ליה חמי תראה מה עשיתי לכבוד בית הכנסת א"ל [הושע חיד] "וישכח ישראל את עושהו ויבן היכלות" האם אין בני אדם שעוסקים בתורה? עדיף היה לתת את הכסף ללומדי התורה וכן יכלו ללמוד יותר תורה מאשר להשקיע יופי בבתי כנסיות. רואים מה סודי העדיפויות קודם כל לומדי התורה.

מובא במדרש תהלים (בובר מזמור י"ב): "אדרינוס שחיק עצמות שאל: באיזה זכות אומה זו עמדה? אמרו לו יש בהם חסידים, ויש בהם צדיקים שעמלים בתורה ועוסקין במצוות, מיד גזר והטיל מזה גמסאות על הארץ, כיון שנשתנו עליהם העול הזה, חדלו מלעסוק בתורה". אפילו הגויים ידעו שכוחנו לשרוד לאורך כל הדורות הוא מכח התורה ולא מכוחנו הפיזי אלא כוחנו הוא בזכות הצדיקים ולומדי התורה. סיפר יהודי שביקר במצרים לפני מספר שנים כי בעת שישב בבית קפה ניהש אליו בעל המקום וסיפר לו "אני לחמתי נגדכם במבצע קדש במדבר, הסתערנו עליכם, הייתם מעטים ואנחנו רבים, אך לפתע הייתה סופת רוחות ועפר נפל מן השמים, נפלנו כולנו פגרים מתים, אני ניצול, אני נשארת יחידי בפלוגה". אלוף משנה אורי בן ארי, מח"ט חטיבה 7, כותב בספרו "נוע נוע סוף": "כמעט בלי פקודות, תוך 3 ימים, הגענו חמש עשרה מילומטרים מזו התעלה. המצרים השאירו נעלים וברחו..."

מובא בראשית רבה (וילנא פרשת תולדות פרשה ס"ה): "הקול קול יעקב", א"ר ברכיה: "בשעה שיעקב מרכין בקולו ידי עשו שולטות, דכתיב (שמות ט"ז): 'וילונו כל העדה' 'ויבא עמלק', ובשעה שהוא מצפץ בקולו אין הידיים ידי עשיו, אין ידי עשיו שולטות".

העלון מוקדש להצלחת יחונתן ושילת חד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם הפסוק ימלא ח' כל משאלותי וכן הפסוק בניך כשתלי זיתים סביב לשולחןך ויזכו לראות בנים ובני בנים תלמידי חכמים גדולים.

מי שביקר אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יבין וישמור ויגדור ויורם ויצלח את התורמים היקרים ובני ביתם: חדא אשר, דוד ושרה תניה, צבן יצאל וציפורת, יצחק ויובל תחלה חד, דוד חד, ישראל וקרין תניה, ציפורת חד ומשפחתה, חי ואביה חד, זבולון וברכה חד, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה חן, אליהו ורות נחמה חד, רפי ואביבה גודון, יסכה ויעקב שמסאין, שמואל וטורית חד, חן שמעון ומרים, מיכאל ואליס חד, מנחם וריאל ואוריה חד, יצחק וכוכבה חד, חן יואל ורעייתו, חן שרזיאל ורעייתו, שרון וקנין ורעייתו, יחונתן ושילת חד, חדס ודניאל פראגני, יוסף ומינה חד, הרב אסף נתן, בת שבע חד וכל משפחתה, אברהם וסגילת מסס, ר' יעקב צבאן, דוד ואיילה ביתר, ר' יעקב אוזיב, חן רחמים וסויר, בר ברכה ובן, מוזהר וינתן, לרפואה שלמה: עדנה בת יהודית, חנייה בן ברכה. לזיווג הון: מוריה רחל בת בת שבע, תהילה בת שרה, ברקת בת רות, עינב ליטל ומוזל אורון בנות ציפורה. שתורמים לכוללי קול כמון. [כולל יום, כולל ליל ששי, כולל בין הזמנים ועוד] ולעלון השבועי. מלך מלכותי ברחמי ישימור ויחיים מלך צרה וטק יצילם ובכל אשר יפנו ישיבולו וכל אשר יעשו יצלחו ויבטל חל-ל מעליהם כל גזירות קשות ורעות ויזונו עליהם אה-ל גזירות טובות וברכות מרובות, ויבטו התורה וכן בעד וימלאו כל תשובות ומעלות, ויסייר כל נתיבי המלך ויבטל כל חסמים ומאשורים אכזרי. לע"נ: יורם בן זילר, רחל בת מזהל, אליהו בן מביירה, שרה בת בשא וניסים בן פשא. לקבלת העלון במייל: ALON.DVAR.HAMELEH@GMAIL.COM 054-8440024 את הזכיות שמורות לצורך זכויות הרבים הכל מותר.